

ДІЛО

Виходять щодня раніше
крім понеділків.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ

Львів, Ринок 18, II пош.

Квиток пошт. шляху 26.728

Адреса тел. „Діло—Львів“

Число телефону 261

Рукописи редакції не повертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно	2.75 к.
чвертьрічно	8.—
піврічно	16.—
щорічно	32.—
у Львові (без кошта):	
місячно	1.40 к.
чвертьрічно	4.—
піврічно	8.—
щорічно	16.—

За зміну адреси платити по 50 к.

Ціна оголошень:

Сторінка півторна, довжина 40, в виділеній частині оповістей 80%, в редакційній частині 1 К. Повідомлення про виставки і заручки 100%. Накладом і сторінкою 1 К. Ставка оголошень за окремими умовами.
Окремі приклади оголошень у Львові 10 к. на провінції 25 к.

Видає: Видавничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Національний поділ Бельгії.

Вальоні і Фляманці. — Національні змагання Фляманців. — Фляманці й німецьке правління. — „Рада Фляндри“ і національний поділ Бельгії. — Прихильне становище німецького правління. — Польський коментар.

Під німецьким окупаційним правлінням доконується в Бельгії незвичайна важна й основна внутрішня реформа: признане прав фляманському племени і як завершене цього признана національний поділ Бельгії на дві адміністративні області: вальонську і фляманську.

Як відомо, Бельгію заселяють два племена: вальонське, яке є відміною французької національності і признає національно культурну єдність з Французами, і фляманське, яке належить до групи германських племен і є найбільше зближене до Голяндців.

Пануючим племенем в Бельгії були Вальони, пануючою культурою французька. Фляманці були племенем, яке мусило боротися за права своєї мови в уряді і школі, — подібно, як прим. Українці в Галичині. Коли ж і виборювали які закони в свою користь, то адміністрація так виконувала ті закони, що дійсної користі з них було для Фляманців дуже мало. В таких умовах розвивався фляманський рух, якого найважливішими домаганями безпосередньо перед війною були: в культурній області переміна університету в Генті на фляманський, в політичній: адміністративний поділ краю. Додати треба, що поділу краю домагалася також група Вальонів для охорони своєї області перед Фляманцями.

З заняттям Бельгії Німцями Фляманці поділилися на дві групи: „активістів“ і „пасивістів“. Активісти рішили все того, чого домагалися перед війною, домагатися тепер від німецького окупаційного правління; пасивісти етодили на тім, що на час війни треба полишити внутрішній спір між Вальонами і Фляманцями в завішено. Бельгійське правління виступило в своїх заявах проти активістів як проти зрадників вітчизни.

Активісти знайшли прихильність у німецького окупаційного правління. Маючи за собою постанови гаської конвенції, в яких говориться, що правління, яке заняло якусь територію, має нею управляти на основі існуючих законів тої території, німецьке окупаційне правління почало переводити постанови про уживання фляманської мови в уряді і школі. В Брюсселі заложено фляманські учительські семінарії. В міністерстві шкільництва утворено окремих фляманський відділ. Подібно мають бути поділені інші міністерства. Університет в Генті переміщено на фляманський. Далі перевело давніші постанови про азикові границі і права національних більшостей і меншостей. На сій основі в-ї громади великої Брюсселі в вииком одної (Ixelles) признано фляманськими.

Сили й відваги додала активістам заява державного канцлера Німеччини з 4. цвітня 1916 р., що Німеччина буде старатися о інтер-національній гарантії прав Фляманців.

Д. 4. лютого с. р. відбули активісти в Брюсселі з'їзд, де вибрали „Раду Фляндри“ („Raad van Vlaanderen“) яка має вести дальшу акцію. „Рада Фляндри“ видала відозву до Фляманців, у якій домагається національного поділу краю.

Очевидно фляманські активісти в своїх змаганнях не сходять зі становища бельгійської державності. Вони хотять повернення бельгійської держави, тільки домагаються, щоб вона була поділена на дві рівнорядні області: Вальонію і Фляндію, так, щоб Фляманці мали в Фляндри свою національну провінцію, в якій були би господарями в політичній значіно.

Домагане, проголошене в відозві „Ради Фляндри“ окремі депутати предложила 3. с. м. канцлеру Німеччини. Канцлер прийняв депутатів дуже прихильно і між ин. сказав: „Цісар, якого повідомляю про ваше бажане навізати рішення з правлінням Німеччини, перенятій терпим співчуттям для долі фляманського на-

роду, обявив свою волю, щоб сповнити ваші управлені бажаня, на скільки на се дозволяє воєнний стан. В виконанню приказу Його Ціс. Величності могу вложити отсю заяву: Генерал-губернатор Бельгії обміркував і розпочав підготовні кроки, щоб забезпечити фляманському народови можливість свободного культурного й економічного розвитку й утворити підставу тої самостійности, яку бажає озягнути, та якої не здобуде власними силами. Отже я є в повній згоді в генерал-губернатором, запевняючи вас, що наша політика, яка зовсім відповідає основам міжнародного права, буде дальше ведена й переведе адміністративний поділ краю, що було бажанем обох Його частей. Язикова границя мусить стати в як найкоротшій часі границею двох адміністративних областей, остаючих під правлінням генерал-губернатора. Спільній праці німецьких властей і фляманського народу удасть ся озягнути цю ціль. Німецька держава зробить усе підчас мирових переговорів і по заключенню мира, щоб підперти й забезпечити вільний розвиток фляманського племені. Заведіть сі за певнення до вашої гарної вітчизни і скажіть синам матери Фляндри, що ми, Німці, рішили зробити все, що до нас належить, щоб з воєнної бурі Фляндри перейшла до нового розвитку“.

Що до подробиць поділу, який на основі заяви канцлера треба вважати рішенням, відомо тільки, що столицю Фляндри має стати столиця Бельгії Брюсселя, а столицею Вальонії — Намір.

З огляду на аналогію відносин в Бельгії й Галичині занотуємо увагу „Славу“ з сього приводу. „В принципі — лише він — ніхто не може виступати проти надання повної рівноправности фляманському народови, який, хоч пізно, але тим сильнішье обявив волю окремого існування“. Далі „Слава“ вказує на труднощі здійснення признаного ним принципу (неможливість докладного потягнення язикової границі, сфрандуження висших верств Фляманцями, невдоволене Вальонів і т. и., — що ми так добре знаємо з арсеналу польських аргументів проти поділу Галичини) і кінчить: „В кожнім разі німецьке правління буде мати правдиву заслугу, признаючи так далеко йдучу рівноправність маленькому фляманському народови, який від 50 літ бореться за самостійне існування. Будить се в нас оправдану надію, що те, що одержали 4 мільони Фляманців, можуть озягнути також Польки, піддані пруської держави, яких традиції, культура і письменність стоять на зовсім иншій висоті“.

Уваги, які з приводу рішення німецьким правлінням поділу Бельгії і з приводу наведених слів польського органу насувають ся на тему галицьких відносин і основного домаганя галицьких Українців, так виразно виписані в політичній свідомості українського народу, що не потребуємо їх аж тут списувати.

Українські сироти і управа Львова.

Українська інтервенція у д-ра Рутовського.

Дня 9. с. м. явили ся іменем Українців міста Львова у правительственного комісара д-ра Рутовського радник двора Олександр Барвінський, д-р Стефан Федак, директор „Дністра“, та директор Ізидор Громницький в справі опіки над українськими сиротами у Львові. Українська депутація домагала ся основаня громадою міста Львова окремого уряду для опіки над українськими дітьми, що потребують опіки, з українськими генеральним опікуном і українськими урядниками, а по крайній мірі висловила жадане, щоб в міській уряді опіки були Українці-урядники і опікун для наших сиріт. Жадали та-

кож українські відпоручники, щоб в сирітських заведеннях, яке має бути основане у Львові, був утворений окремий відділ для українських дітей.

Правительственный комісар д-р Рутовський заявив, що питане про виховуванє українських дітей в міській заведено для сиріт стане актуальне що йно після введена в жите тої інституції. До жаданя, щоб громада Львова оснувала окремий уряд генеральної опіки для українських дітей, поставив ся д-р Рутовський відмовно. Членом депутації, які мотивували свєдотичне домаганє аргументом, що польські опікуни будуть виховувати українських дітей в польській національній дусі, відказав д-р Рутовський: „Rozumie się“. Впрочім родичі, чи рідня українських дітей — радив д-р Рутовський — можуть домагати ся, щоб ті діти виховувано по українськи. Одно пообіцав д-р Рутовський, що релігійні потреби українських дітей буде могли заспокоювати греко-католицький священник...

Інтервенція у мін. Гандля в справі українських виселенців.

Відень 2. марта 1917.

З кожним днем гірше положенє українських виселенців в бараках в Гмінді спонукало господарську комісію Україн. парл. Репрезентації до наглої інтервенції у міністра внутрішніх справ. Інтервенція відбула ся б. с. м. о год. 11 рано. Депутація, зложена з вп. д-ра Костя Левичького, д-ра Леся Кульчицького і В. Струка, представила міністрови: 1) справу викупуна худоби гміндських виселенців на заріз; 2) справу повороту виселенців до краю.

На жаданє міністерства внутрішніх справ виделгувало міністерство рільництва до Гмінду свого годіаельного інспектора, який ствердив, що худоба евакуованих є наслідком лихого живлення в таких злім стані, що стратила вську вартість ужиткову і годівельну і може лиш бути ужита на заріз, коли не має вигинути без хісна. Ходило отже о те, щоб ся худоба, коли вже має йти на заріз, була ужита на прокормленє табору, а не до виробу ковбас для загальної консумції, як се задумувало міністерство внутр. справ.

Міністер прирік, що безпрованочно провірить справу і здержити викупуна сеї худоби на заріз для загальної апровізації, щоб гміндський табор мав в ній резерву поживи.

В послідній часі дозволило міністерство внутр. справ виселенцям на поворот до краю, однак на їх власний кошт і коли зречуть ся побираної ними доси державної підмоги.

Се зарадженє не лиш утруднювало би виселенцям поворот, але не давало би їм спромоги прокормлення себе у краю, доки не найшли би собі заробітку, або не обробили своїх господарств. Міністерство внутрішніх справ повинно би радше улекшити виселенцям поворот до краю і дати їм спромогу удержаня в краю, бо се жертви війни, яких вижаленє в масових таборах, представляє для держави значні труднощі, а які рівночасно збільшать в краю засіб робочих рук, причинять ся до управління неуправлених доси або опущених ґрунтів і збільшать через се продукцію поживи в краю. Виданє загального дозволу на поворот виселенців до краю бодай до границі тіснійшої воєнної області, а по можности аж до границі операційного округу армії в тіснійшій області, як рівнож як найдальше йдуче улекшенє сього повороту признанєм безплатної їзди на залізничних і дальшого виплачуваня підмоги державних що найменше на протяг кількох перших місяців — лежить отже не лиш в інтересі виселенців, але в рівній мірі також в інтересі краю і держави.

Міністер признав слушність сям представленья депутатації і обявив видати додаткові зарядженя в справі повороту виселенців та жаданя улекшенє і порозуміти ся з військовими властями що до розширення області, до якої буде вільно виселенцям вертати.

Стипендійний фонд ім. Ів. Франка.

Безпосередно по смерті Ів. Франка піднесено було у пресі думку, задвинути живий пам'ятник поетові, що відповідає би гідно його великим заслугам для нашої суспільности. Піднесено навіть деякі проєкти і — на тім скінчило ся. Дальше справа не погнула ся ні кроку наперед.

Тоді також вислав був д-р Іван Куровець, лікар з Калуша, до одної львівської фінансової інституції 200 кор. і призначив з того 100 кор. на пам'ятник на могилі поета, а 100 кор. на живий пам'ятник. Коли гадка живого пам'ятника прийметь ся серед суспільности і пічнуть ся складки на нього, обіцяв д-р Ів. Куровець підвищити свій даток до 1.000 корон.

Коли сеї справи не тикан ніхто досі, звернув ся д-р І. Куровець недавно до Наук. Тов. ім. Шевченка з пропозицією, щоби воно переймало його даток і повело асоу справу далі. У своїм листі до товариства вказує ініціатор на те, яку тяжку школу перейшов у життю Ів. Франко ще як студент, а опісля вже як письменник, та скільки потрапив він на марно своїх дорожніх сил, які при ліпших обставинах міг ужити також на користь нашого народу. А подбно, як покійний поет, нівечать ся в нас і інші молоді, здібні та талановиті сили. Ми не мали ніколи їх надміру, та тепер по війні, коли вже стільки молодих хворців лягло головами, брак інтелігентних, енергійних та робучих сил відчуєть ся в десятеро більше на всіх полях нашого національного життя. Старати ся про їх приріст се обов'язок цілої суспільности. Колиж говорити ся про живий пам'ятник, який має виставити нарід такому великому нові духа, як Ів. Франко, то тут передовсім належить мати на увазі тих, що так, як покійний поет, працюють умово, віддають усі свої сили на службу народові і підносять його на ту культурну висоту, на якій він може зрівняти ся з іншими культурними націями. Належить отже заснувати фонд на користь наших письменників. Із процентів того фонду визначувано би стипендії для письменників, чи то колиб котрий з них бажав виїхати за границю на якісь спеціальні студії, чи потребував би від починку по фінансовій праці, чи мав би лічити ся в хоробі, чи опинив би ся незаслужено в прикрий матеріальній положенню, і т. и.

Видів Наук. Тов. ім. Шевченка розважував соу справу на засіданні дня 26. лютого, згодив ся зовсім із поглядами ініціатора, подякував йому письменно і постановив повести справу далі.

Подаючи отсе до відома нашої суспільности, хочу сказати від себе декілька слів

Передовсім треба би подумати: 1) який великий мусів би бути такий фонд. 2) Чи можна би його здолати.

На мій погляд, колиб такий фонд мав дійсно поділити по собі видатніший слайд, мусів би вносити бодай 100.000 корон. Колиб його спродентовано на 5%, то річно роздава до би з нього 5.000 кор. Сим можна би вже дещо осягнути т-ж більше, що одного року міг би користати з фонду один письменник, другого другий, часом можна би поділити процент між кількох. Також форма призначення може бути ріжна; раз можна його дати як стипендію, раз як премію за видану працю. Останнє може було би й більш бажане, бо заохочувало би письменників до інтензивнішої праці. Фонд міг би також по аведенню в життя збільшувати ся, бож кождий письменник, що користав із нього, міг би якусь частину доходу з нагородженої — або й іншої — праці принавати в його хосн.

А чи можна би таку величезну суму аібрати? Очевидно, що в короткім часі і без жадної організації не можна тим більше, що в нас і всяких інших потреб богато, прим. приватне шкільництво. Та при добрій організації, думаю, річ авсім не виходить пова межі можливости.

Звернів увагу на те, що в нас уже значне число письменників та що воно постійно арозстає. Між письменними не може бути нікого, хто не читав би нічого Ів. Франка та не знав його імені. Не анайдець ся також нікого, хто не хотів би доч маленьким датком причинити ся до заєднання пам'яті поета. Коли кождий письменник дасть пятачка або десятачка (10 і 20 сот.), то в певно не відчує убутку в своїм майні і не потіршить свого економічного положення, а причинить ся до великого діла. Всякі культурно-просвітні і економічні товариства (Читальні, Січі, Соколи, Філії Сіль Господаря, каси, які по війні повнаживають) зможуть виначити від себе по кілька корон. Вони можуть також приїмати у себе датки від письменних і вислати їх опісля разом на означене місце. Останніми малими датками можна зібрати ве-

длий фонд, але під умовою, що ніхто не відтягнеть ся від таких дрібних жертв.

При сій нагоді позволю собі звернути увагу, що в нас існують уже аж два фонди для підмоги письменників, та вони так мікроскопічні, що не диво, що їх ніхто навіть авпажає. Оба фонди стоять під управою Наук. Тов. ім. Шевченка. Один авьєт ся: "Фонд для підмоги письменників ім. Д. Мордовця", другий: "Фонд для підмоги письменників ім. Ів. Котляревського" і оба поєстали в 1898 р.

Початок першого такий: Данило Мордовець написав на спеціальну просьбу повість по українськи п. н. "Дві долі", яку надруковано в першій річнику Лгг. Наук. Вістника, 1898 р. Один український меценат вивначив авторови за неї гонорар у квоті 2.000 кор., та той призначив його на фонд, з якого проценти мали йти на підмоги для письменників. Фонд увійшов зараз у житє і хоч проценти від нього маленькі, то все й вони ставали в пригоді тим, що їх дістали.

Другий фонд, названий іменем обновця нашої літератури тому, що повстав у столітні роковини її істнованя, але зв'язаний з особою Ів. Франка. Як відомо, рівно двацять літ тому поет долав був у сисю не лише з Поляками через свою статю "Поет зради", надруковану в віденськїм тижневнику "Die Zeit", але і з своїми земляками через передмову до "Образів галицьких" п. н. "Niemo o sobie samym". Через першу утратив місце постійного співробітника в "Kurjer i Lwowski" і з місячною платнею 160 кор. Через другу посипали ся на нього у нашої пресі дуже сильні докори і очевидно замкнули перед ним двері для якої-небудь праці. До всього долучили ся довга і сильна хороба очей так, що він мусів день і ніч лежати у темній кімнаті без ніякої роботи. Університетська молодіж анала отсе положене поета, а що вона оцінювала інакше також обі інкриміновані його статі, постановила на знак свого признання уладити в часі обходу ювілею 25-родження нашої літератури також ювілей 25-літньої літературної праці Ів. Франка. Для того вибрано окремі комітет, якою головою став підпільний. Заходи пороблено на велику скалю і коли взяти на увагу обурене всіх "старших" на поета, які з вийком кількох одиниць відтягнули ся від святкування, результати вишли світло. Тоді видано "Привіт Ів. Франку", "Спис творів Ів. Франка", уложений М. Павликом, композиції до його творів п. н. "Зів'ялі листки", видруковано два його оповіданя "Місія" і "Езуїт", до яких мав автор дописати ще третє, і всі три мали вийти як трилогія; задля браку часу не аладили він нового оповіданя і надруковані вийшли аж кілька літ пізніше на кладом Вид. Спілки. Тоді завчав друкувати та-

кож комітет простору біографію поета, що написав А. Кримський, та надруковав лише два аркуші, а пів аркуша ще вискладано. Дальше А. Кримський не прислав рукопису і книжка не вийшла до нині, а й надруковані аркуші опісля знищено. Та найважніше було, що молодіж гризбирала на почесний дар для ювілята коло 700 золотих; соу суму доповнило Наук. Тов. ім. Шевченка до тисячки і в часі свята передано лювілятові сей почесний дар у золоті. Такого дару у нас до той пори не дістав жаден письменник, тому ми молоді дуже гордили ся, що так написали ся. Також придбано суму авбрано тоді на спеціальні порозсилані більшого на фонд ім. Ів. Котляревського, з якого ми встановили першу підмогу признати Ів. Франка, колиб він попав знов коли у таке положення, як 1897 р. Та се не повторило ся, а комітет розважуючись поручив мені віддати його такий інституції, що схоче дбати про його дальший зріст. Я зразу віддав його був під перед новою заснованою Вид. Спілки, бо була надія, що в ній арганізують ся всі наші письменники та у власнім інтересі будуть признавати якийсь процент із доходів товариства в хосн фонду. Коли опісля показало ся, що се неможливе, я передав фонд Наук. Тов. ім. Шевченка, в котрого управі він остає досі. З початком 1914 р. вносив він 2.877 35 кор., а тепер перейшов очевидно поза 3.000 кор. Я думаю, що на нього будуть вливати якісь дари та що він швидко зросте до 5.000 кор., колиб його можна було вести в житє, та се не стало ся. Сей приклад не може бути одначе прогнозию для фонду ім. Ів. Франка раз, що фонд ім. Ів. Котляревського повставав перед двацятьма роками, друге, що від того часу про нього ніхто ніколи не згадував і стільки й усього, що він фігурував у річних справозданях із діяльности Наук. Тов. ім. Шевченка.

Не довго перед війною заснували були у подібний фонд також російські Українці із нього користали в останніх літах життя покійні: М. Кошубинський та Лесь Українка. Колиб вони були мали змогу хоч десять літ перед тим користати з такого фонду, певно були би нас обдарували неодайм значним твором свого духа. А що міг дати нам М. Кошубинський, на те вказує остання його книжечка "Тині забутих предків". При істнованю такого фонду в Галичині були би лишні більшу літературну спадщину М. Павлик та Лесь Мартович тай не були би увесь вік без виймку прожили по студентськи, бо й один рік відмінного життя міг би мати свос значінє. Тоді може й такі імена, як Ф. Заревич, А. Свидницький, Ів. Манжура й інші згадували ся би інакше.

Володимир Гнатюк.

„Сільський Господар” і відбудова краю.

Завдання Філії „Сільського Господаря” при відбудові повітє.

Коли правительсво покличе прибічну раду для справ відбудови при Експозитурі чи старості, то многи завдання Філії при відбудові спадуть на прибічну раду; ддятого нехай Філії допилюють, щоб їх кандидати увійшли в склад прибічної ради.

В тим случаю Філія буде мати значно улегшену задачу, а обмежить свою діяльність на поради, жалоби і вихиснованє держатних фондів на піднесенє господарства, промислу, ремесла і торговлі в повіті.

Коли би не покликано прибічних повітових рад, то річу Філії буде взяти на себе обовязки прибічної ради що до відбудови повіта.

Для улегшеня Філіяльній Раді в тій праці надежить вибрати окрему комісію при Філії, що має осідок в повітовім місті, котра має займати ся справами відбудови повіта у всіх трех напрямх відбудови: 1) знищеня будинків; 2) рільництва; 3) промислу, рукоділя і торговлі.

Комісія складаєть ся з 5 членів. Членами Комісії треба вибрати людей фахових, охочих до праці і дбалих, що схотять і зможуть працювати і пильнувати справ відбудови.

В склад Комісії повинен входити практичний правник, прим. адвокат, нотар, або їх заступники.

Завданєм Комісії є заступати населене повіти перед властима і помагати йому в кождій справі, яку висликала війна, а з окрема:

В будівельних справах: 1) зібрати статистику знищеня повіта, що можна зробити при помочи Кружків; 2) уаляти поради Кружкам в справах відбудови; 3) пильнувати, щоб будували рівномірно в цілім повіті; 4) щоби власті йшли населенню на руку і уагляднали його домаганя, а як ні, то вносити жєлоби до крайовї Централї для відбудови краю та інформувати Товариство „Сільський Господар” про ті домаганя і жалоби; авгалі все робити, що

би відбудували повіт згідно з домаганями населеня.

В справах відбудови рільництва, промислу, ремесла і торговлі помагє Комісія селянам використати всі державні підмоги, призначені на їх віднову; про се окремо інформують наші краєві Товариства свої Спілки.

Комісія старьєт ся зорганізувати в кождій громаді Кружок, що він би спреви відбудови як громадський комітет відбудови.

При Філії з осідком в повітовім місті треба конче оснувати канцелярію безплатної поради з платним персоналом, відповідно дібраним, між яким управителем канцелярії повинен бути по можности рутинований правник.

Канцелярія уаляє поряд і виготовляє письма в справах відбудови знищеня будинків і помагє селянам використати державні фонди на віднову рільництва, рукоділя і торговлі; в справах воєнних причинків виготовляє згошовенє до повітових Комісій причинкових, робить аредставленя до сих Комісій і жалоби до крайовї Комісії причинкової в Бїлій, намісника і міністра крайовї оборони та старьєт ся, щоби сторони вносили жалоби до найвишого Трибуналу адміністраційного в справах неспульного відкинєня причинків, або низького признаня причинку, виготовляє квїти до додаткових урядів на побори причинків.

В справах воєнної чинитьби і воєнних шкід помагє канцелярія виготовляти згошовеня, вносити представленя до повітових Комісій для воєнної чинитьби, дає поради, як і що влодошувати як чинитьбу, а що як воєнну шкоду авгалі докладає всіх старьєт, щоби всі роі шкодовані одержали винагородженє за воєнну чинитьбу, а в дальшій мірі за воєнні шкоди.

То саме робить канцелярія в кождій справі, яку висликала війна, а в якій селяни авгають поради і помочи.

завдання Кружків „Сільського Господаря“ при відбудові громад.

Кружки „Сільського Господаря“ мають сповнити завдання громадських комітетів відбудови громад.

В склад Ради Кружків входять конечно: представники зверхности громадської і один, а по можливості двох інтелігентів.

Круг діляна Кружка: Попри справи вказані статутом має Кружок сповняти такі ще завдання при відбудові громад:

1) заступати пошкоджених перед властями, себто старостами і експозитурами; 2) співділяти при обчисленні всяких воєнних шкід і в тій цілі зладити статистику воєнних чинитьб і шкід; 3) розкладати рівномірно відбудову всіх пошкоджених в цілій громаді; 4) допильовувати поступу відбудови в цілій громаді; 5) представити домагаючи пошкоджених в кожнім напрямі; 6) брати участь при всіх акціях експозитури в справах відбудови з дорадним голосом; 7) помагати вести рахунок субвенцій матеріалів для відбудови; 8) доати про приміщене бездомних про їх найкращі потреби; як заплата чиншу за мешкане, одіж, господарські знаряди і т. д.; 9) помагати населенню використати всі підмоги для відновлення рільництва, уділяти ім вказівки, як з якої запомоги користати, вирабляти відповідні письма, помагати ремісникам і склепарям користати з одержаних фондів на віднову варстатів і склепів; 10) помагати і давати поради що до військових причинків, воєнної чинитьби і воєнних шкід, співділяти і вносити відповідні письма і зажалення.

Кружок вибирає голову і секретаря; секретарем мусить бути інтелігентний, а платний член Кружка. Голова може сповняти чинности секретаря.

Для полагожденя поданих справ удержує Кружок канцелярію безплатної поради, котру веде платний секретар. На удержане канцелярії служать членські вклади Товариства і окремі оплати на се призначені.

„Повітові канцелярії“.

Щоби справи, що входять в обсяг діляна Філій Товариства на основі постанов уставу, а з окрема справи викликані війною, можна полагодити скоро і успішно, вкладає голова Рада Товариства на основі свого рішення з дня 27. грудня 1916 р. по думці постанов §§ 2, 3, і 4. уставу Товариства на свої Філії обов'язок zorganizувати повітові канцелярії і устанавити постійні години урядована.

Повітові Канцелярії належить устанавити в повітових містах, що є осідком політичних властей.

Організацію канцелярії переводить Філіяльна Рада при участі відпоручника головної Ради та визначніший одиниці повіта, що заступають Кружки Сільського Господаря, Філії Чи тальні Тов. „Просвіти“ і інші господарські спідки, та мають за собою досвід на поли господарської діяльности в повіті.

Коли в одному політичній повіті є кілька Філій Товариства, а потреби сих Філій вимагають zorganizована одноі спільної повітової канцелярії в осередку повіта, належить zorganizувати одну спільну канцелярію в повітовім місті.

Для рівномірного заступства членів всіх Філій в спільній Філіяльній Раді висилає кожда Філія 2—3 делегатів з поміж членів Філіяльної Ради, або і з поза Ради. Делегати уконституують ся на взір Філіяльної Ради; спільна Філіяльна Рада переймає на себе ті справи, котрі треба сконцентрувати на час війни в одних руках. Вона устанавляє спільну повітову канцелярію своїм органом виконуючим.

„Росіяни будуть перти на Краків“.

„Русский Инвалид“ про воєнне положеня.

„Військовий співробітник „Русского Инвалида“ пише про воєнні плани антанту:

„Призід весни і дожидає поважної акції на боєвидах європейської війни викликали серед союзників потребу розглянути будучий план боїв.“

„Париська преса ставляє питане: Чи Франція має випередити Німеччину і почати офензиву, чи остати ся при дефензиві що-найменше з початком кампанії? Сенатор Беранже доказує, що французькі гармати зможуть підперти військний навір Німців, а переїзд до офензивы вимагає достаточної скількосты тяжкої і скорострільної артилерії движимої. Коли Франція не розпоряджася достаточною скількістю такої артилерії, то вона повинна хвилево здержати ся від офензивы. За поглядом сенатора Беранже заважають ся також інші воєнні публіцисти у Франції. Весняна кампанія на їх думку може почати ся обороною, що природно не значить, щоби понехати зовсім офензиву, приготовлену в як найкоротшім часі.“

„Італійська преса уважає необхідним введене диктатури для всіх армій антанту, щоби одночасною офензивою на всіх фронтах знівелювати акцію противника тоді, коли йому зарядстає удар на найважнішим з боєвих фронтів. Італійці бажають, щоби Французи здержали німцькі сили, підчас коли російські війська зосередять ся в центрі Галичини і будуть перти на Краків. В тім самім часі корпус генерала Сарая і італійські війська пічнуть офензиву на Балкани.“

Володінє Англії на мори загрожене.

ЛьОНДОН. (Ткб.) Перший лорд адміралітї Карсон виголосив в Лондоні промову, в якій вказав на трудности вдержаня володіння Англії на мори. Англія—мовляв—поборює неприятели, який переступив всякі людські права, що як добуток віків висловлені в міжнароднім праві. Нарід мусить мати довіре до фльоти.

НОВИНКИ.

Львів, 10 марта 1917

— Не можуть чи не хочуть? Краківська „Nowa Reforma“ доносить: „Коло Т. S. L. почало акцію в цілі відновлення курсів для військових анальфаетів, які перед війною приносили гарні успіхи. Тепер завдяки дозволові краківської кріпосної команди отвирас урага Кола на ново курси для військових анальфаетів. Наука буде відбувати ся кождої неділі від год. 2—5 в будинках тутешних виділових шкід. Акції управи Кола обнимас тепер богато ширший круг діляна як давніше. З надісланих виказів команди кріпосности виявило ся, що в Кракові є тепер 3 700 жовнірів анальфаетів (се переважно полки із східної Галичини) серед яких є 1.130 Поляків і 2.220 Українців. Управа Кола займеть ся головно в найближшій будучности анальфаетами польської народности.“ Від себе добавимо до сего донесеня тільки одно питане: Чи в Кракові нема нікого з Українців, хто хотів би подбати, щоби 2 220 українських жовнірів навчило ся читати і писати?

— Економічний зїзд відбуде ся в понеділок дня 12. марта о год. 9 рано в сали тов. ім. Лисенка при ул. Шашкевича ч. 5 у Львові, зі слідуочим днешнім порядком: 1) Відбудова селянського стану і села: референти: п. Василь Струж з Відня (загальний реферат), п. Юліян Павликовський зі Львова (весняні засіви і потреби рільників під теперішню пору) і д-р Іван Макух зі Львова (правні поради і вказівки для рільників); 2) Найважніші потреби сільського населеня під теперішню пору; референти: о. Бронислав Говський з Висоцька пов. Ярослав і д-р Теофіл Кормоз з Перемишля; 3) Справа евакуованих — реф. д-р Роман Перфецький з Відня; 4) Справа воєнних сиріт — реф. о. Василь Личиняк зі Львова. Зїзд має тревати один день з тим, що рано виголосить ся реферати, а по полудни відбуде ся дискусія над ними. Запрошеня на зїзд вже розіслані. Хто його не одержавби, а хотів взяти участь в зїзді, одержить запрошене при вступі на сально. Просить ся о датки на Народний Фонд, котрі належить складати при вході на сально.

— Українські члени апровізаційної Ради. „Wieper Zeitung“ оголошує, що міністер для виживленя населеня іменував членами апровізаційної Ради у Відні між иншими пп. Василя Нагірного і Василя Струка.

— Реновекції для пань. Заходом Товариства Марійського Пань під нокровом Непорочно Зачатої Пречистої Діви відбудуть ся в церкві семінарицькій у Львові вул. Коперника 36 реколекції для пань в днях 19. (понеділок), 20., 21., 22., 23., 24., 25. марта с. р. Порядок: 19. марта (понеділок) 20., 21., 22. і 23. о год. 5. пополудни наука, по науці суплікація. 24. марта (субота) о год. 4. сповідь. 25. марта (неділя) о год. 8. Торжественна Служба Божа, на котрій відбуде ся сальне Причасте і закінчене реколекцій.

— Місто Львів для К. В. К. Управа міста Львова аризначила на збірку, яку зарядив „Książęco Biskupi Komitet“, шедрий дар в квоті 5000 К.

— Білі хоруговки на львівських трамваих. Служби львівського трамваю електричного роздані оновді білі хоруговки. Се заряджене остас в звязку з обороною міста на случай воздушних атаків неприятельських. На случай позави неприятельського дітка появлять ся на возах трамваю хоруговки і се буде знак, шоби люди хоронили ся в безпечних місцях.

— Організація військового вербуку в Польщі. Рекрутацию польського війська управдати має

як верховна власть „Корєвий Інспекторат“ у Варшаві, якому буде підчинених 17 головних урядів вербукових по більших містах; в залежности від тих 17 урядів буде оставати 73 повітових рекрутацийних урядів, а саме 46 в німцькій і 27 в австро угорській окупації. Найнижшою організаційною одиницею рекрутациї є „Бюра зголошене до польського війська“; таких бюр буде 400. В цілій організації працювати буде: 184 офіцирів, 362 підофіцирів і 2 200 жовнірів польського легіону.

— З львівського „Белла“. З початком слідуочого тижня уладжує тов. „Львівський Боян“ вечір українських народних обрядових пісень (колядки, шедрівки, веслянки, гагілки і піснкупальні) в опрацьованю Стеценка, Лисенка, Людкевича, Барвінського, Колесси і Н. Вахнянина. Всіх співаків просить ся точно приходити на проби з огляду на дуже близький реченель концерту. Правильні проби відбувають ся в понеділок, середу і п'ятницю від год. 7—7—7 проба жіноча, від год. 7—1/2—8 проба мішана. Подрібну програму і день концерту подасть ся в найближшій часі.

— Красне Товариство „Червоного Хреста“ у Львові складає огрим Всесвітійшому гр. кат. митроп Ординаріатови у Львові за ласкаве вібранс в р. 1916 квоти 18 688 К. 59 с., як дарів, і квоти 796 К. як вкладок, і за труди понесені, а шедрим жертводавцям за їх датки — найширшій подяку. — З Президії Кр. Товариства „Червоного Хреста“.

— На „військові захисти“ зложив Вл. о. А. Яримович із збірки в церкві св. Аг. Петра й Павла у Львові 24 К 17 с. за що Вл. О. Яримовичеві і жертводавцям складає іменем українського комітету найширшій подяку. — Ол. Барвінський.

— На зборах в справі Цангаалі Добродійности у Львові було присутних крім меш. Федяка ще кільканайцять представників українських добродійних інституцій, що з примістною додатково нетуємо.

НА ВОЛИНСЬКІ ШКОЛИ.

„Пяткова система“.

На необхідну потребу удержаня 25 українських шкід на Волині, які супроти останніх подій тим доровші і важніші для української справи, конечні як найкорші і найобильніші жертви

Український Комітет в Вайнилові 50 К. (Діло), о. Євген Мандій Войнилів 10 К. (Діло); о. Яким Федюка в Студині, поміч у Войнилові, Олевича в Дубовій, о. Волошинського з Вірчи і о. Яновича з Луки. — Жінета з Дібриньва і Стратина, якої мужі є у війску 15 К. (Дн.). — Казим Боронь учит. в Щавні 10 К.; о. Теод. Савойка в Зеласках, о. Михайла Крия в Щавні, п. Філю Бучацку в Яноші, п. Дмитра Гривласького в Щавні, п. Косанощого в Яноші. — о. Северин Метедла в Люблині 20 К.; Миколу Козориса директора „Народного Дому“ в Любачеві, Івана Пашка директора „Народного Дому“ в Щавнові, Івана Тогана директора школи в Новім Селі, — Славоцько Петрів з Гайв 3 К.; Стефію Кішмишну з Чижикова, Міря Гриняца з Гає, Івася Стронського в Злоїск, Бабю Петрову з Клепарова, Бабю Мурску з Замаєрстинова, — д-р Роман Чайківський радник вишшого краєв. суду у Львові 10 К.; Льонгін Шехович ч. к. держ. підарок з Стрию, — Осип Скібинський судія Старий Санч 10 К. (Дн.); о. кан. Антона Копертинського з Денисова, о. канон. Петра Біліньського з Зарванню, Миколу Самовича судію з Городенки, Івана Мігоцького начальника громади з Ішкова, Петра Жуковського, нотарія з Богородчан. — Леня Іван хорунж. Люблин 4 К. (Дн.); Миколу Климка Л. Е. В. 301 Cholm, Михайла Банаша Підберезці, Петра Кучерського Feldgericht Qu. Abt. 9.

Володимира Зелського, Tet—Zens—Komission Львів, Стефія Іванкова, Finanzwachpostenkomando Kamienna. — Микола Ковальчук Старий Самбір 5 К. (Дн.); Степан Туна ч. к. судія, о. Іван Костельний, о. Євген Осадла, дир. Евстахий Бєзятка всі з Перемишляня і о. Іван Воевідка з Подуєльної. — Тодій Залєський в Самборі 4 К. (Дн.); Андрій Бирова Фрейберг, Петро Кальмух Герменсдорф, Зена Комарницька в Сухоході, Карло Вербицький пол. почта 407, Михайло Базник, пісцяцький пол. почта. — Іван Митрон надрадник зєл. держ. в Стрию 20 К. (Дн.); Володимира Круку надрадника і Євгена Лисого радника зєл. держ. в Стрию. — Ірина Сінгадевичівна уч. гімн. в Стрию 5 К.; Теодозію Стродьку учительку музики в Стрию, Любов Бартавіну з Романова коло Бібрки, стрийка Івана Сінгадевичівна судію зі Львова, Марусю Чомкевичівну з Луки коло Самбора, В. Погорєцького в Ярославлю Inf. Reg. № 77. — Ода Краєчичівна учителька в Стрию

10 К.: Олену Туринову жену надінженера зел. Людмилу Завацьку жену катихита, Ольгу Миклашевичеву уряд. Молод. Союза, Андрія Микитяка проф. гімн., Ярослава Киселевського дир. Народ. Торговлі— всі зі Стрия. — Оттав Чорний поручник при польових стрільцях пол. почта ч. 220 20 К (Дя.) Володимир Сежків у Львові, Біно Поповичівну в Павлові, д-р Василя Сімоновича у Відні, поручників: д-р Івана Мірчука в Бруцях, Омеляна Чорнококого в Любачі,— Іван Габленіч Вайкопир. 2/15 20 К.: однор. охоти. Василя Чорномаза, Івана Пашинна Jägerndorf і одл. порядного охотника Дмитра Гаїця Львів. —

СПОВІСТЕН

Нехїах, 11. марта 1917.

Нийї: греко-кат. Порфірія — римо-кат. з Н. посту.
Завтра: греко-кат. Пророка дев. — римо-кат. Григорія.
Повезтра: греко-кат. Власія іонов. — римо-кат. Крестина.

Український Народний Тئاتр Т-ва „Басіда“ у Львові. Саля Т-ва ім. Лисенка при вул. Шашкевича ч. 5.

В неділю, дня 11. марта „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“, народна драма в 5 діях з співаними і танцями Миколи Старицького.

Білеті раніше набути можна в „Народній Торговлі“, в день представлення при касї від год. 5. п. п. Початок о год. 7. вечером. 2—2

3 „Народній Торговлі“ Тих Ви членів нашого стоваришеня, котрі бажають, аби вислати тимже звіт за адм. роки 1913/14, 1914/15 і 1915/16, просимо о заповданє своїх адрес, бо з огляду на великі зміни в тім зглядї, будемо ті звіт висилати тільки на певні нам заповдані адреси. 173A2—3

Читальня „Просвіти“ Геродівського передмістя має честь запросити львівську українську громаду на Бого-луженє, котре відбуде ся в неділю 11. марта с. р. о годичї 12 в полудне в святоюрській церкві перед іконою Матери Божої на інтенцію здоровя і шчасливого скорого повороту нашого великого Добродія і почесного Члена читальні незабутого мученика князя церкви Митрополита гр. Андрея.

Осві для інвалідів У. С. С. організує Товариство „Маківка“ в Новім Санчі. Уділ 10 К. Посередничать в вишукуваню посад для інвалідів У. С. С. і приймає добровільні жертви на закупно осель. 156/II 8—10

ВОЄННІ КОМУНІКАТИ.

АВСТРО-УГОРСЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з дня 10. марта 1917.

ВІЙНА НА СХОДІ.

Підчас передвечерашного атак на гору Мадарош полонено 13 офіцирів і 993 жовнірів. Добича вносить 17 машинних карабінів, 5 метавок мін і 1 метавок гранатів, а крім того багато муніції в узоросня. Неприятельські проби відзискати втрачену гору не вдали ся супроти нашого замиканючого огню.

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ.

Діяльність артилерїї й легунів була загально знов більш оживлена. Коло Горичї знищили наша артилерія стрілами самолет типу Капронїя, який спустив ся на землю коло Ст. Андре. На Чіма ді Бокке (на південь від долини Сан Пелєгрїно) віддали полку піхоти ч. 74 вдерли ся через тунелї в сїгу до неприятельських становищ і полонили 1 офіцира і 30 жовнірів.

ВІЙНА НА БАЛКАНІ.

На південний схід від Бєрату перепалки. Зрештою не було зміни.
Заст. шефа ген. штабу Ф. Гевєр.

З НІМЕЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з дня 10. марта 1917.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

На південь від Авру заатакували Французи части наших ровів коло Льюкур і на південь від Крапекі Менїль. Відкинено їх по боротьбі з блязкв. В наших руках остало 12 полонених. На схід від Ренс наше атакує війско привело з неприятельських ліній 14 полонених. В західній Шампанї по обох стороних Прон рушили на нашї становища Рїсїяни, веденї французькими офіцирами. Віддали, які вдерли ся в окремих місцях, викинено протинаступом. На південь від Рїлон, на захід від хутора Шампань, який кілька разів переходив з рук до рук счинили ся новї бої, які не саричинили ніякої судної зміни в положеню. Ми полонили там

55 жовнірів. На західнім березї Мози був безуспішний французький наступ коло ліса Шеппї. На схід від Мози вдерли ся нашї підзди до ліса Корїєр і привели звідти 6 офіцирів і 200 жовнірів, а також 2 машинні карабіни. Решта залогї французьких ловів уникнула полону, вїткти швидко. Також коло Флерей між Мозою й Моделею повело ся підприняте під'їздї відповідно до наміру. При тім полонено 15.

Нашї легуни вїстрілили 6 французьких самолетів і 2 балюни на привязи. Огнем з оборонних гармат скинено один самолет неприятеля. Поручник бар. Рїктофен побидив 25 ий раз у воздушнім бою.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Не було важнійшої боевої діяльності. Число полонених при здобутю Мадарошу збільшило ся на 13 офіцирів і 993 жовнірів, добича на 17 машинних карабінів і 5 метавок мін.

Фронт македонський: Не стало ся нічого нового.

Перший тен. квартирмайстер Людєндорф.

ЖЕРТВИ

На школу ім. короля Данила зложили в коронах і сотиках: о. декан Вляшевский 10—, о. Сежків з Миклашова 10—, М. Шуровський Станява 2—, М. Абрисовска Якторів 5—, Товариство „Достава“ 10—, громада Чесникі з коляди 60—, гр. кат. церков в Хугарї 20—, о. Нимілович з коляди 74'84, Абрисовські Талько і Славо 3'08, о. Цегельський Бібрка 10—, „Народна Торговля“ 25—, Леонїд Балицький 25—, д-р Семен Шавук Львів 15—, Василь Дутка Стрий 10—, о. М. Левиакїй Князіське 10—, Іван Гоєда Кульпарків 5—, о. Ст. Бідинський Мадощин 20—, Юрій Шмереківський Відень 10—, о. Гр. Тимчишин Кропивник 15—, молодїж з Раменова 10—, черев Головну Управу: уряд парохїяльний Десятір 10—, колада о. Михайло Кїт Новиня коло Калуши 30—, Шкільна Помч 40—, о. Янович Хотїн 50—, о. Семїв Миклашів з коляди 50—, Олександр Онисько Краків 30—, о. Дмитро Хабурський Панатївай 10—, о. Іван Винницький Залїзці 20—, о. Євген Шухевич Підберезці 10—, „Товариство урядників і священників 20—, громада Синевїськє нижне через п. Б. Банїча 20—, колада з Глинська 20—, За ті щедрї датки дякує прилюдно Старшина Кружка школи ім. кор. Данила і поручає нашу школу опїї патріотичній українській суспільности. Датки прошу ласкаво слати на руки скарбнички Ст. Гошовської Львів вул. Театнїська 7. 175 1—1

ГЛЯДАЮТЬ СВОІХ.

Мерїя Обїдїяк, пошукує свого мужа Матїя Обїдїяк з Урїнова села, повіт Станїславє — єї адреса: Maria Obidniak, Opatovice n/ Labem (Czechy). 174 2—3

Парашка Литвин, в Грєнає — пошукує свого мужа Дємєса, котрий служив при 19. п. п. 2 Бат. 10. Кома. 178 1—1

Оголошеня.

Бухгалтер теоретично і практично в дії бухгалтерїї і образований бюрний урядник знайдє в нашїй головній управі вакантє. Письменні оголошеня в сїдоцтвахї приймаємо до 15 марта. — Дирекція „Народної Торговлі“. 173 B 2—1

Пенючка молодїоца често вїяком нїмецьким глядять лекції накраде на селї. Удїляє також почєткї французького. Зголошеня під „Українка“ до Адмістрації „Дїла“. 167 5—3

Глядає ся канцелярїїної помічницї, яка зналаб українську і нїмецьку мову, писалаб на машинї і малаб практику у ведєню ріжних книг. Зголошеня в Науковї Товариствї ім. Шевченка чїс дня 2 і 3 год. 170 3—3

Куплю гарну старовину:

Воднїськї, галицькє буковинськї (українськї), угорськї (перекладїм руснацькї), як ріжноразнїкї, сербськї та чорнї горськї, албанськї, Солгарськї, грецькї, турецькї, італїйськї і т. н. старовини цєрковнї книги — друкованї і рукописнї та вськї старовинї рукописи, ріжного роду малюнкї — гравюри і образи, старовиннї вироби з металю (срібла, броня і т. п.) — передоємїя посуд, асїї хатнї прикраси, лїжнїста і т. п., старовиннї вироби зі шкля, порцєлєнї та глинї, вашичкї сорочкї, румїянкї і т. п. лїжнї і не лїжнї, як і цїла цїлаїя національнї одягї жєночї з волоснї, кїлїжнї, вську різьбу (рїчї з металю, маржору, каменю, дерева) і т. п. Справа має не лиш особистїя, але і громадськї характер. Звертатє ся в ефертахї і надсїлатє рїчї на таку адресу:

Administration des Ukrainisches Blattes „für Museum“, Wien VIII, Josefstadtstrasse 79, T. 6. 176 2—4

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СПІВАНІК
НАША ДУМА
зладив АНТІН ГАПЯК.
(Друге виданє справленє і побільшенє.)

182 пісень. 200 коломиїон.

Пісні подїленї на шість груп:
I. Патріотичнї і політичнї (21 пісєнь).
II. Історичнї (19 пісєнь).
III. Становї: а) козацькї (17 пісєнь), б) чумацькї (7 пісєнь), в) бурлацькї (7 пісєнь), г) опришкїаськї (3 піснї), д) побутовї (18 пісєнь).
IV. Сїчовї, сокільськї, стрїлецькї (26 пісєнь).
V. Любовнї (54 п сєнь).
VI. Коломиїки (200 пісєнь).
Окладницю Співаника прикрашує гарна вїнста, виготовлена арт. малярєм Бупманюком з першу сторону образець „Вїзд Б. Хмельницького до Кїива“ (відбитка звїсного великого кольорозаного образа аргїста маляря М. Івасюка) та крім сього при початку і при кінцї кожної групи, умїщена гарна відповідно дїбра на ілюстрація.

Цїна співаника „Наша дума“ **К 2 80** (справленє в полотно К 4 50).

Сей великий Співаник можна набути також окремими частями.

а іменю: часть перша п. а.:

„НАША СЛАВА“

у якїй помїщенї піснї патріотичнї і політичнї, історичнї, становї, сїчовї, сокільськї і стрїлецькї.

Співаник „Наша слава“ коштує **К 1 40**, часть друга п. ч.:

„Наша пісня“

містїть піснї любовї і коломиїки. Співаник „Наша пісня“ коштує **К 1 40**.

Хто не може набути великого співаника „Наша дума“ за **К 2 80**, нехай замовить собі співаник „Наша слава“ або співаник „Наша пісня“ за **К 1 40**.

На звичайну переїлку поштово треба дати 30 сотиків а на поручену 65 сот. Замовлена і рївночасно грошї треба вислати під адресою:

Канцелярїя тов. „Просвїта“
Львів, Ринок ч. 10.

РУСЬКА ШАДНИЦЯ

в ПЕРЕМІШЛІ
вулиця Косцюшин ч. 1.
Привамає і викладає шадницї вкладає щєрєно годичнїм урядник. Вкладає опрощєтєву за 4%, починаючи вже від сїдуочного дня по дня вєдєнєм аж до послїдного дня перед дням відсїрєжє.
ВКЛАДКИ в „Руській Шадницї“ можна вєдєдати особово в касї товариства, поштовою марєкєвєкєм, грошєвємї лїстами, чєсєкєм поштової Шадницї, якї Дирєкція Шадницї на жаданє бєжєтєват достарєчє, і в фїліялє банку австрє-угорськєго на рахунок „Руської Шадницї“.
Удїляє повнєчю: а) гіпотєкєвєх платєвєх вєрєнєчєм амортїзацїїнєм рєтєкєм на протєкї ст 10—45 лїтєлє вибору повнєчєчю; б) на лєжєбєтє ефектєвї, з на есконтє вєксєлєлє, Сарєвє повнєчю вєтє годєчємє можєлєво скорє.
Посредничать у вєдєнєчю повнєчю з Гєлє Воєннїм Завєдєнєм кредитнїм в Краковї.
Вєсєкєм інформацїї і дружєм удїлєм вєдєнєчю „Руської Шадницї“ ул. Косцюшин, Народнє Дїло, пов. щєрєно бєжєкорєсно з годичнєм урєкєвєтєм від 5—1 год-кєрєжє нєдїлє і українськєх сєтє.
Шєдє з 14. устанє „Руської Шадницї“, кємєрєжєного черєз н. к. мїаїстерство внутрїшнєх справ вкладає в товариствє „Руськє Шадницє“ в Пєрємїшлї вєдєють сє до лєжєкї опулєрїєлє, фєндєцїєннєх і т. п. капїталє, має отакє „Руськє Шадницє“ опулєрїєу обєсєчєку. III. 21—1

Нїмна учительна удїляє лєнцїє мєтодєм Бєрєдїца. — Лємєртєвєчє 12. 177 1—2

ПАСТІРСЬКЕ БОГОСЛОВІЄ

о. Д-ра Пєлєшє
100 примїрнїкїв накладом оо. Мєхїтарїстїє до набутє.

Вїдєнь VII. Мєхїтарїстєнг. 4. (Вїрмєнськїй мєнєа-стїр). Примїрнїки по 7 К за послїплатєю К 7 30.

Відповідає за редакцію Д-р ВАСИЛЬ ПАНЕЙКО.

З друкарні „Дїла“ Львів, Ринок ч. 10.